

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ώρες και ώρες πέρασαν, χωρίς ν' αλλάξουμε μέσα στο σαλόνι μιά λέξη.

Τό εξπρές τραβούσε όλοένα μπροστά προς τό βορρά, ώς πού ή βροδυνή καταχνιά άπλώθηκε στη χώρα πού αφήναμε πίσω μας. Καθόμενοι, κοιτώντας στά πλάγια μου τό ώρατο κι' άδιάφορο αυτό πλάσμα κι' αναρωτώντας τόν έαυτό μου είχα έπρεπε νά εινε ή προσεχής ζωή μας. 'Ο ύπόκοφος και μονότονος κρότος τής άμαξοστοιχίας μου φανόταν σά μιά φωνή πού μου ξανάλεγε άδιάκοπα τά θλιβερά λόγια τής γρηάς Τερέζας: «Αυτή δέν εινε πλασμένη ούτε γιά τόν έρωτα, ούτε γιά τό γάμο...»

Έξω ή σκοτεινιά γινόταν όλοένα και πιό πυκνή. 'Η λάμπα πού φωτίζε τό διαμέρισμά μας έφριχνε τό φώς τής έπάνω στό άδολο και λευκό πρόσωπο τής Παυλίνας.

Τήν έκοίταξα πού στεκόταν άκίνητη. 'Ηταν πάντοτε ή ίδια ώραία μέσα στη γλωμάδα τής. Τέλος, τό τελευταίο πράγμα πού θυμάμαι, ήταν ότι παρά τήν άπόφαση πού είχα κάνει, πέρα τό λευκό τής χέρι και άποκοιμήθηκα, κρατώντας τό μέσα στό δικό μου.

Μιά όδυνηρή νάρκη με έπιασε. Εφιάλτες με βασάνιζαν. Ποτέ, από τήν τραγική εκείνη νύχτα πού τήν είχα άκούσει στην πραγματικότητα, ή πνιγμένες κραυγές τής άγνωστης γυναίκας δέν μου είχαν ξανάρθει στ' αυτιά μου με τόση ένταση. Ποτέ μου στόν ύπνο μου δέν με είχε βασανίσει τόσο πολύ ό τρόμος τής νύχτας εκείνης πού ήμουν άκόμη τυφλός. 'Ηταν σά μιά άπολύτρωση γιά μένα όταν ή κορυφή πού άκουγα στόν ύπνο μου έφτασε στην ψηλότερη νότα τής και έγινε ένα με τό διαπεραστικό σφύριγμα τής άμαξοστοιχίας: πλησιάζαμε στό Έντιμπούργκο. 'Αφρα στο χέρι τής γυναίκας και τό πρόσωπό μου ξαναπέρα τή γαλήνη του, μά ένας κούος ιδρωτας έτρεχε άκόμη από τό μέτωπό μου.

Έπειδή δέν είχα έπισκεφθί ποτέ μου τό Έντιμπούργκο, σκέφτηκα νά μείνουμε δυό τρείς ήμέρες εκεί. 'Η γυναίκα μου συγκατένευε σ' ότι κι' άν ήθελα. Είδαμε τ' αξιοθέατα τής πόλεως, κάναμε ένα γύρο στους άγρους, μά εκείνη ήταν τόσο θλιμμένη, τόσο καταβεβλημένη, ώστε παραιτήθηκα από τής δείξω περισσότερα.

Σαρανταοχτώ ώρες τώρα είμαστε μόνοι μας κι' εκείνη εξακολουθούσε νά παραμένει μέσα στην άπίστευτη άπάθειά τής. 'Η σημασία των λόγων τής γρηάς Τερέζας πού μου τούς είχε τόσες φορές επαναλάβει: «Αυτή δέν εινε πλασμένη ούτε γιά τόν έρωτα ούτε γιά τό γάμο» μου παρουσιάζονταν έξαφνα. Κατάλαβα γιατί ό δόκτωρ Τζένερι είχε διακηρύξει, ότι ό σύγγος τής Παυλίνας έπρεπε νά εινε ευχαριστημένος παίρνοντάς τήν, όπως εινε χωρίς νά ζητήσει νά μάθη τό παρελθόν τής. Ναι, ή Παυλίνα, ή σύγγός μου δέν είχε παρελθόν! 'Η καλλίτερα, ό έθ υ μ ό τ α ν τ ο π α ρ ε λ θ ό ν τ η ς!

Πώς νά περιγράψω αυτή τήν κατάσταση τής; Δέν είχε τίποτε κοινό με τήν τρέλλα κι' άκόμη περισσότερο με τήν ήλιθιότητα. Δέ μπορώ νά βρω τή χαρακτηριστική τής λέξη. Κάτι έλειπε από τό μυαλό τής όπως λείπει από τό σώμα μερικων ανθρωπων τό πόδι ή τό χέρι. Δέν έθυμότανε παρά τά πολύ πρόγφατα γεγονότα. Έστερερωτό τής ιδιότητας νά σκεφθί, νά κρίνει, ν' άποφασίση. Φανόταν πως δέν καταλάβαινε τή σημασία των γεγονότων πού συνέβαιναν γύρω τής. 'Ηταν άνίκανη νά αισθανθί τή χαρά ή τή λύπη. Τίποτε δέν τή έσυγκινούσε. Ζούσε, έτρωγε, έπινε και κοιμόταν σαν ένα πλάσμα πού άγνοεί γιατί τά κάνει όλ' αυτά. Στις έρωτήσεις και στις παρατηρήσεις των άλλων κι' άλλες φορές δέν άπαντούσε καθόλου κι' άλλες άπαντούσε με δυό λόγια.

'Η Παυλίνα ώστόσο δέν ήταν τρελή.Θά μπορούσε νά τήν συναντήι κανείς μέσι στόν άλλο κόσμο και νά περάση λίγες ώρες μαζί τής, χωρίς ν' άποκοιμήση ή άλλη δυσάρετη έντόπιση από τή γνωριμία τής, εκτός από τήν ύπερβολική τής δειλία. Δέν έλεγε ποτέ κουβέντες χωρίς σημασία, μά δε μιλούσε ποτέ χωρίς νά τήν άναγκάσουν. Θά μπορούσα νά παραβάλω τήν πνευματική τής κατάσταση με τήν κατάσταση ενός παιδιού. Μά, μεγάλε θεέ! 'Ηταν τό μυαλό ενός παιδιού μέσα στό σώμα μιάς γυναίκας ώραίας, σάν τό ώραίότερο των άγαλμάτων και αυτή ή γυναίκα ήταν ή δική μου.

Οι τρόποι τής και ή ύποταγή τής άπέναντί μου ήταν σαν τούς τρόπους μιάς σκλάβης προς τόν καινούργιο αφέντη τής. Σέ όλη τής τή ζωή, φαίνεται, θά είχε συνήθειο νά ύπακούη σέ κςόποιον, γιατί άν δέν ήταν αυτό ίσως νά μη με είχε παντρευτεί. 'Ηξερα καλά ότι ή συγκατάθεσίς τής σ' αυτό τό γάμο προήρχετο από τήν

άδυναμία του πνεύματός τής ν' άντιτάξη όποιοδήποτε αντίσταση στό θεο τής.

Αυτή ήταν ή πνευματική κατάσταση τής Παυλίνας. 'Όταν τά ένοιωσα όλα αυτά κάτι συντρίφτηκε μέσα μου και έκλαψα πολύ.

VI

Και τώρα θέλω νά μάθω!

Τήν αγαπούσα όμως πάντοτε. Θά συγκατένευα, παρ' όλα ταυτα νά άκυρώσω τό γάμο μου. 'Ηταν ή γυναίκα μου, ή μόνη γυναίκα πού είχα αγαπήσει...Είχα δοκιμή τήν στο θεο νά τήν περιβάλλω πάντοτε με τή μεγαλύτερη τρυφερότητα. 'Ηταν καθήκον μου νά τήν κάνω όσο πιό πολύ ευτυχισμένη στη ζωή τής. Μά, συγχρόνως, έέκανε όρκο νά ξεαναγκάσω τό θεο τής νά μου δώση σχετικές έξηγήσεις: Ναι, θά έπληγαινα νά τόν βρω και θά τόν άνάγκαζα νά μου όμολογήη τά πάντα.

Είπα στην Παυλίνα, ότι ήταν άνάγκη νά γυρίσουμε άμέσως στό Λονδίνο. Δέν έξεδήλωσε καμμιά έκπληξη, όταν τό άκουσε, ούτε έκανε καμμιά παρατήρηση. 'Ηταν πάντα έτοιμη νά με συνοδεύση παντού.

'Όταν γυρίσαμε στό Λονδίνο, ή καλή Σούζη, ή ύπερτέριά μου, μάς δέχτηκε άνοιγοντας θαμπωμένη τά μάτια τής. Είδα, ότι ή όμορφιά και ή γλυκύτης του προσώπου τής Παυλίνας κατέκτησαν από τήν πρώτη στιγμή τή συμπάθειά τής. Μετά τό τσάι, παρεκάλεσε τήν Σούζη νά δηγήση τή γυναίκα μου στό δωμάτιό τής, γιά νά άναπαυθί, έπειδή τό ταξίδι τήν είχε κουράσει.

Σέ λίγο ή Σούζη επέστρεψε κοντά μου. Κατάλαβα ότι φλεγόταν από τήν έπιθυμία νά με έρωτήσει γι' αυτό τόν άπρόοπτο γάμο μου. Μά τής έκοψα αυτή τής τήν περιέργεια, με τό ύφος μου πού τής έδειχνε ότι δέν είχα και τόσο εύχάριστα πράγματα νά τής άνακοινώσω. 'Η Σούζη κάθισε και τότε άρχισα νά τής λέω τήν ιστορία του γάμου μου, αφού πρώτα τήν παρεκάλεσα νά μη με διακόψη καθόλου.

'Ηξερα ότι ή γρηά μου ύπερτέτρια ήταν άξία τής έμπιστοσύνης κι' ότι μπορούσα νά ύπολογίω σι ν έχεμύθειά τής. Τής τά δηγήθηκα όλα. Τής εξήγησα όσο μπορούσα καλλίτερα τή διανοητική κατάσταση τής Παυλίνας. Τής υπέδειξα, ότι ή μακρά μου περιε με συμβούλευε και τήν έπιφόρητα, εν όνόματι τής στοργής πού έτρεφε προς έμένα, όπως κατά τό διάστημα τής άπουσίας μου, προστάτευε τήν γυναίκα πού αγαπούσα. Έκείνη μου δοκίμασε κλαίγοντας, ότι θά τήν προστάτευε σαν παιδί τής.

Λίγο άργότερα ξαναείδα τήν Παυλίνα. Τήν ρώτησα μήπως ήξερε πού μπορούσα νά γράψω στό θεο τής, τόν Τσένερι. Μου άπάντησε άρνητικά.

— Προσπάθει νά θυμηθής! τής είπα.

Τότε εκείνη έπιασε τό μέτωπό της με τήν άκρη των λεπτών τής δακτύλων. Είχα ήδη προσέξει ότι κάθε προσπάθεια πού έκανε γιά νά σκεφθί τήν έβασάνιζε πολύ.

— 'Η Τερέζα ήξερε τήν διεύθυνση του Τσένερι, είπα γιά νά τή βοηθήσω.

— Ναι, ρωτήστε τήν... μου άπάντησε.

— Μά έφυγε, τής είπα. Μήπως ξέρεις νά μου πής πού μπορεί νά βρισκεται.

Τό δυστυχισμένο πλάσμα έκύνθησε τό κεφάλι τής μ' ένα ύφος άπελπιμένο και έμεινε άφωνη.

— Μου είπε πως κατοικούσε στη Γενεύη, είπα τότε εγώ έπιμένοντας. Τό ζήτημα εινε νά θυμηθής τήν όδό.

Μου έοριξε ένα βλέμμα ξαφνιασμένο. Τόνε εγώ άναστένεζα καταλαβαίνοντας, ότι ή προσπάθειές μου πήγαιναν χαμένες.

— Πρέπει ως τόσο νά βρω τό Τσένερι, είπα. Θά πάω στη Γενεύη. 'Αν δέν άνακαλύψω εκεί τό ίχνη του θά πάω στό Τουρίνο. 'Επιασα κατόπι τό χέρι τής Παυλίνας και τής είπα:

— Φεύγω γιά λίγες ήμέρες, Παυλίνα. Θά μείνης έδώ ως δτου γυρίσω. 'Όλοι έδώ θά υ' αγαπούν. 'Η Σούζη θά σου δίνη ότι θέλεις.

— Καλά, Ζιλμπέρτ, μου άπάντησε με τή συνθησιμένη τής γαλήνη.

'Αφού έδωσα και τις τελευταίες οδηγίες στη Σούζη, ξεκίνησα γιά τό ταξίδι μου.

Τή στιγμή πού έπιαινα μέσα σι' άμάξι έφριξα ένα βλέμμα στό παράθυρο του δωματίου, στό όποιο είχα αφήσει τήν Παυλίνα. 'Εκείνη ήταν σ' αυτό και με κοιτάζε.

(Άκολουθεί)

Έκάναμε ένα περίπατο στους άγρους.